

Arrest

nr. 264 148 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42 / b2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. VERHEYEN en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2019 treft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dit zonder dat aan de verzoeker een termijn wordt verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Deze beslissing wordt, onder de vorm van een bijlage 13, dezelfde dag nog aan de verzoeker ter kennis gebracht door de politie te Gent.

Op 12 september 2019 wordt de verzoeker nogmaals aangetroffen te Gent. Hij wordt er op die dag formeel aan herinnerd dat hij gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd ter kennis gebracht op 11 januari 2019.

Op 27 juli 2020 leggen de verzoeker en mevrouw M. A., die de Belgische nationaliteit heeft, te Turnhout een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 26 januari 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap met de Belgische M. A. Het gemeentebestuur van Turnhout geeft op dat moment een bijlage 19ter af, waarbij de verzoeker verzocht wordt om binnen de drie maanden de volgende documenten over te maken: *"Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs van de duurzame relatie, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, Bewijs ziektekostenverzekering, GELDIG origineel paspoort"*.

Op 11 februari 2021 biedt de verzoeker zich, met het oog op de ontvangst van het attest van immatriculatie, aan bij de dienst Burgerzaken te Turnhout en legt hij een nieuw paspoort voor. De diensten van de stad Turnhout controleren het nieuwe paspoort, waarbij verschillende abnormaliteiten opduiken.

Op 20 juli 2021 neemt de gemachtigde van de thans bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij tevens wordt beslist dat de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd zodat deze zonder gevolg zal blijven.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij wordt, onder de vorm van een bijlage 13, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2021 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten

Naam: Z.

Voornaam: R.

Geboortedatum: (...) 1986

Geboorteplaats: M.,

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

REDEN VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste lid, 1°:

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hij is geen houder van een geldig identiteitsbewijs.

Artikel 7, eerste lid, 3°:

De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid geschaad: hij legt een niet authentiek paspoort voor ter identificatie.

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag gezinshereniging dd. 26.01.2021 ter identificatie een Algerijns paspoort voorgelegd met nummer 1xxx0. Na controle op echtheid heeft de gemeente Turnhout op 11.02.2021 vastgesteld aan de hand van een analyseverslag ('Reveal id Document Report via AssureID V5.2.93), met referte Cxxx3, dat er geen bijna-infrarood patroon kon gevonden worden, noch een zichtbaar patroon, noch ultraviolet patroon, noch een met het blote oog zichtbaar gevarieerd inktpatroon, en ten slotte dat de ultraviolet reactie van het materiaal incorrect is. Aan de hand van een kruiscontrole

op de volledige naam werd vastgesteld dat die niet overeenstemt. Er is ook geen contactloze chip aanwezig op het document, of die kon althans niet gedetecteerd worden. De authenticiteit van dit paspoort kan dus allerminst worden vastgesteld, en er wordt ten eerste betwist dat dit document is afgeleverd door de bevoegde Algerijnse autoriteit.

De bijlage 19ter die ten gevolge van deze identificatie werd opgemaakt op 26.01.2021, wordt uit het rechtsverkeer gehaald. Gezien de identificatie niet kan worden gedaan aan de hand van een vals paspoort werd de bijlage 19ter onrechtmatig opgesteld. Betrokkene kan niet als gezinslid van een Belg worden beschouwd. De bijlage 19ter wordt als onbestaande beschouwd en zal dus zonder gevolg blijven. Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Geen van de andere documenten hoeft in overweging te worden genomen overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van het KB van 15.12.1980. Van een minderjarig kind is geen sprake, van een gezins- en familieleden evenmin gezien betrokkene niet als gezinslid van de vermelde Belg kan beschouwd worden bij gebrek aan afdoende identificatie. Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene is ons niets negatiefs bekend. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij heeft in de voorliggende zaak enkel een administratief dossier ingediend, doch zij heeft geen nota met opmerkingen bijgebracht.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) binnen de in artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, laten weten dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. De procedure wordt derhalve verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker drie nieuwe stukken neer die alle drie verband houden met het huwelijk van de verzoeker dat te Turnhout werd afgesloten op 9 oktober 2021. Verzoekers advocaat geeft mondeling te kennen dat de verzoeker zich bij dit huwelijk heeft geïdentificeerd met hetzelfde paspoort waarvan in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het een vals paspoort is. De vertegenwoordigster van de verwerende partij gedraagt zich omtrent het neerleggen van deze stukken naar de wijsheid van de Raad.

2.4. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoeker licht dit middel als volgt toe:

"Op geen enkel ogenblik houdt DVZ rekening met de concrete situatie van verzoekende partij nl zijn gezinshereniging met zijn partner en zijn recht om zich te verdedigen op het zware verwijt van valsheid in geschrifte en gebruik van valse documenten.

Op het ogenblik dat men tot deze valselijke bewering komt had het Consulaat reeds informatie kunnen geven.

Aan verzoekende partij is het recht ontnomen om zich te verdedigen tegen de betichting en tegen het misdrijf.

DVZ vertrekt van de schuld wanneer men aan een rechtshonderhorige niet toelaat zich te verdedigen.

Wanneer men zo overtuigd is dat verzoeker een overtreder van de Strafwet zou zijn door het eventueel maken en het gebruik van valse documenten, waarom legt men dan geen klacht neer tegen verzoekende partij bij de Procureur des Konings of de Onderzoeksrechter en misschien ook tegen de bevoegde ambtenaren en misschien wel de bevoegde Consul van Algerije.”

Het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur betreft het materiële motiveringsbeginsel.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het behoort in dit kader echter niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker betoogt onder meer dat de verweerder geen rekening houdt met zijn concrete situatie inzake de gezinshereniging met zijn partner.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers gezinsleven als volgt gemotiveerd:

“Bij het nemen van dit bevel werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van het KB van 15.12.1980. Van een minderjarig kind is geen sprake, van een gezins- en familieleven evenmin gezien betrokkene niet als gezinslid van de vermelde Belg kan beschouwd worden bij gebrek aan afdoende identificatie. (...)”

Inzake de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgelegde verplichting om rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de verzoeker, is de verweerder aldus van oordeel dat er geen sprake is van een gezins- en familieleven aangezien de verzoeker niet als een gezinslid van de Belgische M. A. kan worden beschouwd bij gebrek aan afdoende identificatie. Een dergelijke beoordeling is niet correct. Er moet immers, los van de vraag of er is voldaan aan de documentaire vereisten inzake de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg, bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening worden gehouden met de concrete gezinsbanden die een vreemdeling in België heeft ontplooid. Het gegeven dat de betrokken vreemdeling niet over een geldig identiteitsbewijs beschikt (cf. artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet) en/of door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad door het gebruik van een niet authentiek paspoort (cf. artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet) neemt niet weg dat de verweerder overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij elke verwijderingsmaatregel, en dus in alle door artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde gevallen, rekening moet houden met het concrete gezinsleven van de betrokken vreemdeling. De vaststelling dat de verzoeker zich niet afdoende heeft geïdentificeerd, los van de vraag of deze vaststelling op de juiste feitelijke gegevens berust, volstaat derhalve nog niet om zonder meer te besluiten dat er geen sprake is van een gezins- of familieleven zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan bijkomend nog worden opgemerkt dat deze bepaling welbepaalde, hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze

elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59). Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verweerder niet vrij van deze verplichting, hem opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

In casu heeft de verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag van 26 januari 2021 een aantal stukken overgemaakt teneinde zijn concrete gezinssituatie te staven. Door deze elementen niet bij zijn beoordeling te betrekken en op incorrecte wijze te stellen dat er geen sprake is van een gezins- en familieleven om de enkele reden dat de verzoeker zich niet afdoende heeft geïdentificeerd, heeft de verweerder derhalve de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het tweede middel is, in de aangeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden akte in haar geheel. Een verder onderzoek van de overige grieven is niet noodzakelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE